

Lars Bonnevie
Ingen tvivl
223 sider, 249 kr.
Samlerens Forlag.

Eftersyn

Anmeldelse af Benny Lihme

Lars Bonnevie's nye roman "Ingen tvivl" er et litterært eftersyn af den retssag, som efter nogle omfattende Nørrebro- og indvandrer fordømmende mediekampagner endelig på et tidspunkt kom i gang i Østre Landsret i 2005. Inden retten bliver sat i romanen, er scenen for drabet i Blågårdsgade på en ung hash-påvirket italiensk turist, i romanen omdannet til en 19-årig dansk turist fra Ringkøbing (en "hvid spasserpsykopat"), blevet sansenært beskrevet. Bonnevie har tydeligvis researchet i det kriminelle indvandrer miljø på Nørrebro og leverer en effektiv og langt fra naiv portrættegning af en hadefuld ung drabsmand med et beskidt perkersprog, som er fremmed selv for sin egen familie. Med en "forseglet sjæl" af en far der måske kunne afkræve respekt i flygtningelejren i Libanon, men er et nul som mand og far i København.

Romanen er holdningspræget i en forstand aviser som B.T. og Berlingske Tidende ikke bryder sig om. Dens udgangspunkt er grundlæggende, at det virkelige livs retssag mod to tyrkiske fætre (hvoraf den ene, formodentlig af litterære grunde, er spaltet fra i romanen) grænsede til justitsmord. Ikke for så vidt angår skyldsspørgsmålet, men selve retsbelæringen og den del af dommen, der lød på udvisning.

Romanens film lignende krydsklipning mellem Nørrebro og retssal fungerer fint med stor akkuratess i scenografien. Som læser ved man jo på forhånd, at romanen ikke kan byde på overraskelser for så vidt angår grundtrækkene i den populistiske retssag. Persontegningen bag maskeraden bliver således afgørende for det litterære udbytte. Omend noget karaktermaskepræget holdes interessen fanget: Hvad foregår der egentlig i nævningenes hoveder? Hvordan skal de kunne modstå en så bombastisk retsbelæring som landsdommer Blochs ("lille Napoleon")? Og hvordan er det at sidde i nævningseskranken og blive nidstirret af tiltaltes kriminelle venner? Hvad stiller det juridiske system op med vidner fra indvandrer miljøet, der i rettens stund dårligt nok kan huske deres egne navne?

En af de få journalister der kritiserede retsbelæringen og udvisningsdelen af dommen, var den gamle retsreporter Leif Blædel (i Weekendavisen). Man fornemmer Blædels person i romanen, den Colombo-agtige snart 80-årige journalist Karl Mikkelsen med det rødmossede babyansigt (som dementerede hans alder). Mikkelsen bliver en slags mentor for en ung kvindelig journalist, der skal dække retssagen for en af de store aviser. Hun kan ikke altid følge den gamle kyniker, når han f.ex. drysser et magt-citat fra di Lampedusa's roman "Leoparden" af sig ("Alt skal ændre sig for at alt kan forblive det samme."). Men så meget kan hun dog fatte, at denne mærkelige gamle mand har fat i noget væsentligt, som lig-

ger og gemmer sig under hele retssagens ydre fremtrædelser.

“Fucking luderland! Pædo-filnation” og “Er I tilfredse nu?” skriger den dømte efter domsafsigelsen. Ja, mor Danmark var tilfreds med afgørelsen. Og de desperate udbrud fra den ikke-angrende kunne kun bekræfte, hvor retfærdigt det hele var gået til i forbindelse med dette håbløse knivdrab omkring hashsalg og hashrygning. Stripet for dets eksotiske indvandrer- og Nørrebro kostymer ligner drabet andre håbløse knivdrab, vi kun hører om på notitsplan. Og som ud fra et almindeligt proportionalitetssyn næppe ville kunne bære en udvisningsdom.

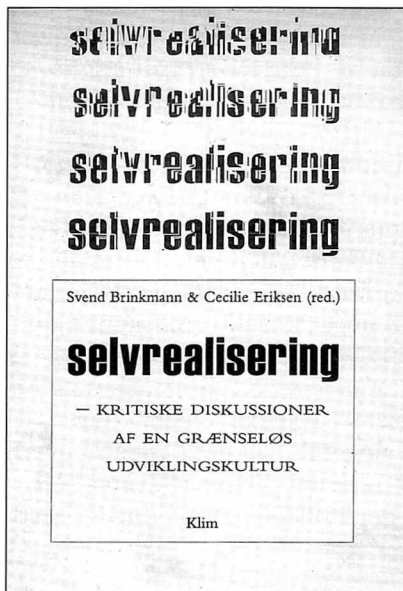
Bl.a. med Mikkelsen som den analytiske stemme, lykkes det for Lars Bonnevie som helhed at jonglere med en af romanens egne sensenser: “Sagen er glemt. Derfor holder den aldrig op.” Med bogen er den glemte sag kommet frem i lyset, selv om Bonnevie næppe skal forvente tak for det alle steder.

Det afgørende kritiske ved dommen til de to

tyrskiske fætre, udvisningsdelen, forekom ikke mindst for den svagt begavede fætters vedkommende urimelig, da denne end ikke havde haft den dræbende kniv i hånden (fætteren er som nævnt udeladt i romanen, læs evt. min fremstilling af sagen i Social Kritik 97/2005).

Som virkelighedens forsvarer udtalte på den ikke-knivførende fætters vegne: jamen, han ryger hash og går på netcafé nøjagtig som andre unge danskere fra den del af samfundet. Hvis han skal sendes hjem, skal han sendes hjem til Brønshøj.

Det er fint, at når opinionen i bred forstand ikke vil, så kan litteraturen træde til. Som dramatiker Christian Lollike og det århusianske Katapult Teater gjorde det i 2004 med forestillingen “Dom over krig” med afsæt i en århusiansk gruppevoldtægt, er Bonnevie kommet med et litterært korrektiv til en sag, der ikke har fortjent at blive arkiveret som en juridisk succes.

Svend Brinkmann &
Cecilie Eriksen (red.):
**Selvrealisering – kritiske diskus-
sioner af en grænseløs udviklings-
kultur.**

Klim. 282 sider. Kr. 285,-.

Selvakkreditering

Anmeldelse af Benny Lihme

Redaktørerne Brinkmann & Eriksen afslutter introduktionen til denne psykologifagligt tunge antologi om “selvrealiseringsprojektet”/ “selvrealiseringskulten”/ “mantraet om selvrealisering” med det, der skal være en munter henvisning til Monthly Pythons film “Life of Brian”. Det er scenen hvor en agiteret taler får menneskemassen til i kor at råbe “We are all individuals”. Pointen er imidlertid glippet for redaktørerne, idet de ikke har fået med, at et kvaj i mængden følger massebrølet op med råbet “I’m not!” – en sand Python-individualist.

Antologien har en akademisk karakter med den dyd som hører academia til, dvs grundighed og orden i de bagvedliggende teoretiske referencer (alenlange litteraturlister), som først og fremmest er den humanistiske psykologi (Abraham Maslow og Carl Rogers) suppleret med mere up-to-date kritiske selvteknologi-teoretikere (Michel Foucault og Nikolas Rose).

Denne teoretiske baggrund vil nogle sikkert finde fagligt overbevisende; selv har jeg med mit læsertemperament fundet den overdrevne og alt for overlappende refe-